

РАЗПОРЕЖДАНЕ

№ 80258

гр. София, 28.06.2023 г.

СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, 28 СЪСТАВ, в закрито заседание на двадесет и осми юни през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: АНДРЕЙ КР. ГЕОРГИЕВ

като разгледа докладваното от АНДРЕЙ КР. ГЕОРГИЕВ Частно гражданско дело № 20231110105645 по описа за 2023 година

Производството е по чл. 411, ал. 2, т. 1 ГПК.

Подадено е заявление за издаване на заповед за изпълнение от заявителя „Агенция за контрол на просрочени задължения“ ЕООД срещу длъжника Д. Л. П..

Настоящият съдебен състав при служебна проверка на заявлението за редовност е установил, че заявлението е нередовно – на първо място не отговаря на изискването на чл. 128, т. 1 ГПК, тъй като съгласно чл. 102з, ал. 1 ГПК не се допуска при подаване на искова молба с електронен подпис пълномощното да е представено електронно заверено от представител, а същото или следва лично да се представи пред служител на съда, който да удостовери верността на документа, или да съдържа електронен подпис на упълномощителя и електронно удостоверение за време, а освен това не са индивидуализирани отделните вноски по кредита, които се претендират. Дал е указания с разпореждане от 16.03.2023 г. за отстраняване на нередовностите.

Съдът намира, че езиковото и систематично тълкуване на разпоредите на ГПК изискват пълномощно в посочената форма. Разпоредбата на чл. 102з, ал. 1 ГПК се намира в глава единадесета „а“ „Процесуални действия и актове в електронна форма“ на ГПК, т.е. съдържа особени правила към изявленията на страните, които се прилагат спрямо техните изявления до съда като специални норми спрямо общите правила за електронни документи. Такива общи правила по принцип се съдържат в Закона за електронния документ и електронните удостоверителни услуги и Регламент (ЕС) № 910/2014 г., които уреждат с оглед ползвания в случай квалифициран електронен подпис с квалифицирано удостоверение в чл. 25, пар. 2 от Регламент (ЕС) № 910/2014 г., че същият има сила на саморъчен подпис. В същото време нито един от тези два нормативни акта не урежда правилата относно заверяване на копия от документи. Правила за заверяване на копия от документи се съдържат в глава четиринадесета на ГПК, озаглавена „Доказателства“. Така в чл. 183, ал. 2 ГПК е предвидено, че преписи от документи на хартия могат да се

представят и в заверен от страната електронен препис с електронен подпис. Тук обаче е предвидена възможност да се изиска от другата страна оригинал на документа. Следователно това правило не може да се прилага към адвокатските пълномощни поради причината, че същите не представляват доказателства за граждански права единствено за каквито се прилага глава четиринадесета ГПК, а процесуални изявления, уредени от особеното правило на чл. 102з, ал. 1 ГПК. Друго правило относно заверките на документи се съдържа в чл. 32 ЗАдв, който предвижда, че адвокатът може да заверява подписи върху документи, които са му представени от негови клиенти, и в този случай те имат сила на официално заверени преписи. Следва обаче да се има предвид, че и тази разпоредба според буквалния си прочит е неприложима към пълномощните, които не се предоставят от клиентите на адвоката, а се подписват от тях, за да възникне правоотношението, от което възниква правото на адвоката да съставя официално заверени преписи – т.е. подписът дава основание да може да се използват преписи. Поради това тази разпоредба също се явява обща спрямо специалното правило, установено от законодателя в чл. 102з, ал. 1 ГПК специално за формата на процесуални изявления, представени пред съда от пълномощник.

Следователно няма правила на закона, които да изключват съдържанието на специалната разпоредба на чл. 102з, ал. 1 ГПК, уредена именно за подаване на електронни изявления до съда чрез пълномощник. Подалият заявлението обаче оспорва и тълкуването, което съдебният състав дава на тази разпоредба, което налага и анализ на нейния текст. Чл. 102з, ал. 1 ГПК изисква подаване на електронни изявления на страната или с пълномощно, което съдържа квалифициран електронен подпис (или печат) на *упълномощителя* и квалифицирано удостоверение за време, или с такова, което е подадено по реда на чл. 305 ЗСВ. Подалият заявлението адвокат твърди, че в случая препращането „следва да се разбира в контекста на разпоредбата на чл. 360ж, ал. 2 и 3 от ЗСВ“. Действително текстът следва да се разбира точно в контекста на тези разпоредби, които уреждат конверсията на хартиени документи по електронни дела. Няма спор и че те се прилагат по времето на образуване на настоящото дело. Тези разпоредби въвеждат допълнителна гаранция за съответствие на представени на хартия документи със записите по електронните дела, водени от съдилищата, като изискват документите, които едно лице е получило на хартия и иска да представи по някое съдебно дело, да се представят за удостоверяване пред служител на съда, който да ги въведе в електронната система. Точно този „контекст“ предполага, че адвокати не могат да заверяват електронно получени от клиентите им пълномощни на хартия и да ги представят на съда като електронен образ без заверка на съдебния служител. Следователно законът е именно в разбирания от настоящия съд смисъл – съществува забрана адвокат да представя заверен със собствения си електронен подпис електронен образ от получено от него на хартия пълномощно. Заявлението е било и остава нередовно.

Що се отнася до втората нередовност - непосочване на размера на отделните вноски, които се претендират, въпреки наложилата се практика на

Софийския градски съд настоящият съдебен състав намира същата за неправилна. Индивидуализацията на вземане, което се дължи на вноски, по достатъчно ясен начин - с претендиране на конкретната дължима част от всяка седмична или месечна вноски, е единственият начин, по който информираният потребител може да прецени каква част от вземането си действително все още дължи. При вземанията, които се връщат на вноски, някои от вноските може да са погасени по давност, възможни са частични погасявания, които особено при забава се погасяват по различен начин. Възможно е най-сетне част от извършените плащания да са били въз основа на неравноправни клаузи, и потребителят да ги е прихванал с част от претендираните в заявлението за издаване на заповед за изпълнение вноски. За да може да изчисли това обаче, добросъвестният потребител следва да знае части от кои вноски се претендират от него. Поради това и съгласно практиката на Съда на Европейския съюз - т. 52 от Определение от 26.11.2020 г. по дело С-807/19 *Банка ДСК и Фронтекс интернешънъл* националните съдилища **трябва да могат** да искат уточнения от заявителя в едностранно производство да уточни размера на вземанията си по разбираем за потребителя начин. Следователно и настоящият съдебен състав е прав да иска разбивка по месечни вноски на размера на задължението, за да може длъжникът при преценка дали да възрази срещу издадената заповед в негова вреда, този длъжник да прецени дали исканото от него съвпада със сумите в погасителния план и тези, които може да плати. Всяко различно тълкуване противоречи на изискванията на чл. 6 и 7 от Директива 93/13/ЕИО за даване на възможност на потребителите да се защитят ефективно срещу евентуално неравноправни клаузи.

Доколкото по делото не е представено валидно пълномощно и не са индивидуализирани отделните вноски по кредита, указанията са съобщени както на заявителя чрез електронния му профил на юридическо лице в ССЕВ (на 29.03.2023 г., разписка на лист 24 от делото), и не са изпълнени и до днес, заявлението следва да се отхвърли поради липса на пълномощно и неуточнена обстоятелствена част съгласно чл. 411, ал. 2, т. 1 ГПК във връзка с чл. 410, ал. 2 ГПК във връзка с чл. 127, ал. 1, т. 4 ГПК; чл. 128, т. 1 ГПК, и чл. 102з, ал. 1 ГПК.

На заявителя не следва да се дават указания по чл. 415, ал. 1, т. 3 ГПК, тъй като заявлението се отхвърля като нередовно, т.е. липсва надлежно сезиране на съда.

Така мотивиран, Софийският районен съд, 28. състав,

РАЗПОРЕДИ:

ОТХВЪРЛЯ на основание чл. 411, ал. 2, т. 1 ГПК във връзка с чл. 410, ал. 2 ГПК и чл. 127, ал. 1, т. 4 ГПК; чл. 128, т. 1 ГПК, и чл. 102з, ал. 1 ГПК Заявление за издаване на заповед за изпълнение с вх. № 26925/01.02.2023 г., подадено от името на заявителя „Агенция за контрол на просрочени задължения“ ЕООД от юрк. Й. М..

Разпореждането може да се обжалва с частна жалба пред Софийския градски съд в едноседмичен срок от връчване на заявителя.

Съдия при Софийски районен съд: _____